

ΛΩΤΟΣ

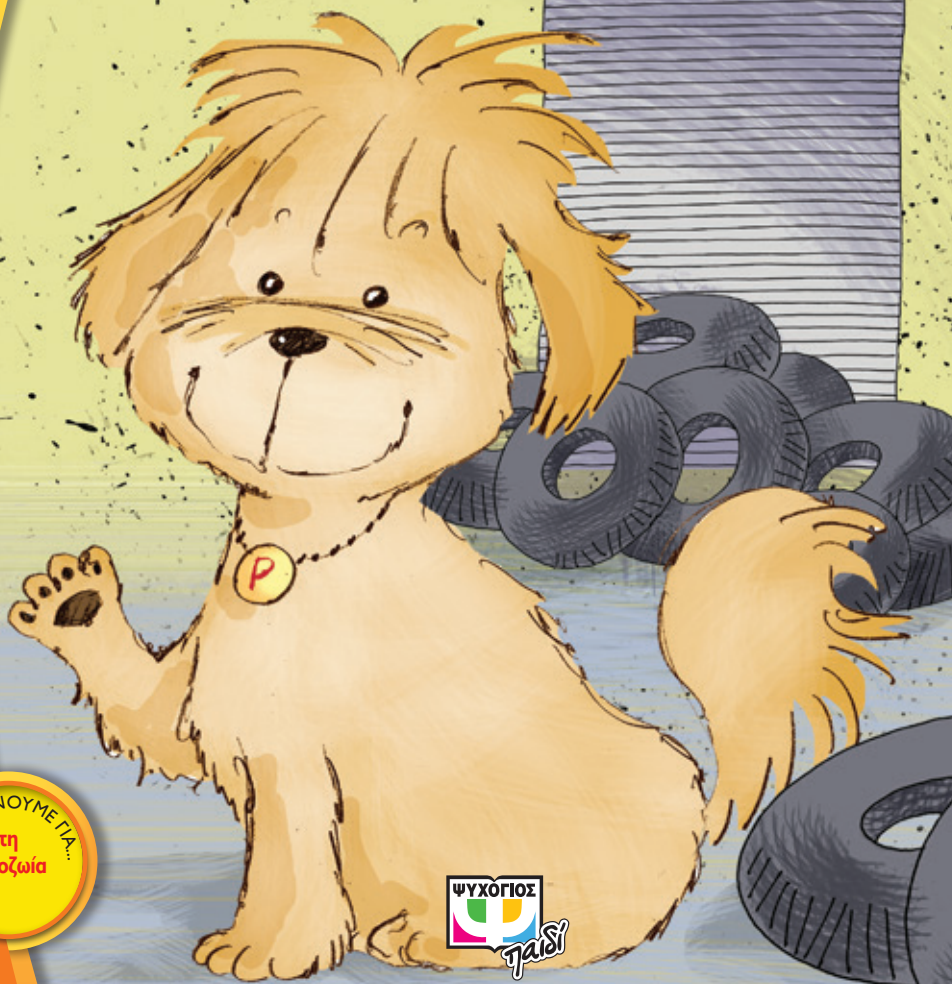
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΗ • ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑ

Καλλιόπη Σφαέλλου

Ρούμπυ ο Αρχιντετέκτιβ

Εικονογράφηση:
Τέτη Σώλου

ΜΑΘΑΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ...
τη
φιλοζωία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ρούμπυ ο Αρχιτετέκιβ**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καλλιόπη Σφαέλλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Τέτη Σώλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μαρία Αθανασοπούλου, Βάσω Βύρρα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

© Καλλιόπη Σφαέλλου, 1995
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1995

Πρώτη έκδοση: Μάιος 1995
Δεύτερη έκδοση: Μάιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-104-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN: 978-618-01-2192-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Καλλιόπη Σφαέλλου

Ρούμπου ο Αρχιντετέκτιβ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Η ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΦΑΕΛΛΟΥ γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1912 και μέχρι τον θάνατό της, το 2001, ήταν ολόψυχα αφοσιωμένη στη λογοτεχνία για παιδιά και νέους. Έγραψε πάμπολλα παραμύθια, διηγήματα και μυθιστορήματα, και μετέφρασε 38 ξένα λογοτεχνικά βιβλία για παιδιά. Δύο από τα βιβλία της, ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΟΥΛΟ και Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΙ Ο ΡΗΓΑΣ, έχουν τιμηθεί με το Βραβείο της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς. Με το Βραβείο του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου έχουν τιμηθεί τα έργα της Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΡΦΙΡΗ και Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ. Το τελευταίο διακρίθηκε και με την αναγραφή του στον Τιμητικό Πίνακα της Διεθνούς Οργάνωσης Βιβλίων για τη Νεότητα (IBBY) το 1976. Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν συνολικά έξι τίτλοι της Καλλιόπης Σφαέλλου: ΜΙΚΡΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ, ΡΟΥΜΠΥ Ο ΑΡΧΙΝΤΕΚΤΙΒ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ, ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΤΗ ΝΑΥΠΑΚΤΟ, ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΣΕ ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ και ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΔΙΚΕΦΑΛΟΥ.

Περιεχόμενα

Περίπατος με συνέπειες	7
Η εκλογή.....	17
Η εγκατάσταση του νέου συνιρόφου	25
Ο Ρούμπυ εκπαιδεύεται.....	43
Το κατόρθωμα του Ρούμπυ	55
Το πανωφόρι.....	62
Η εξαφάνιση του πανωφοριού	66
Το γλέντι	76
Καινούργιος σύντροφος	90
Η κατολίσθηση.....	100
Το θηρίο της Πεντέλης.....	118
Ο Ρούμπυ σε δράση.....	134
Ρούμπυ ο Αρχιντετέκιβ.....	164

Περίπατος με συνέπειες

ΝΤΡΙΝ, ντριν! Ντριν, ντριν! Ντριν, ντριν! αντίκρουσε χαρούμενα το κουδούνι της εξώπορτας. Ήταν το χαρακτηριστικό κουδούνισμα του πατέρα. Κι οι τρεις μικροί, αφήνοντας το επιτραπέζιο παιχνίδι που τους απασχολούσε και σπρώχνοντας ο ένας τον άλλον, όρμησαν προς την πόρτα για να τον προϋπαντήσουν.

«Να 'ξερεις πώς σε περιμέναμε», είπε ο πιο μεγάλος, ο Χάρης.

«Μπα, υπήρχε κανένας ειδικός λόγος κι ανυπομονούσατε;»

«Βέβαια. Θέλουμε να πάμε στο δάσος κι η μαμά δε μας αφήνει. Επιμένει να πάμε στην παιδική χαρά, μα εμείς τη βαρεθήκαμε πια. Κάθε μέρα βλέπουμε τα ίδια και τα ίδια πιτσιρικά. Θέλουμε κάτι άλλο. Δεν εί-

μαστε πια του νηπιαγωγείου».

«Γιατί δεν κατεβαίνετε στον κήπο;»

«Μμμ!» συνέχισε περιφρονητικά ο πρωτότοκος. «Χαρά στον κήπο! Πέντε επί δέκα! Κήπο τον λογαριάζεις;»

«Να 'χαμε τα κτήματα του παππού στο χωριό, αυτά μάλιστα! Έχουνε χώρο να παίζεις, να τρέξεις, να πηδήσεις», είπε ο δεύτερος, ο Νίκος.

«Εμείς ήρθαμε για χάρη σας σε προάσιο, για να μην είστε περιορισμένοι σε κάποιο διαμέρισμα πολυκατοικίας, και πάλι παραπονιόσαστε;» διαμαρτυρήθηκε ο πατέρας.

«Αφού λέτε πως για χάρη μας ήρθατε εδώ, γιατί δε μας αφήνετε να τρέξουμε στο δασάκι που δεν απέχει ούτε τριακόσια μέτρα

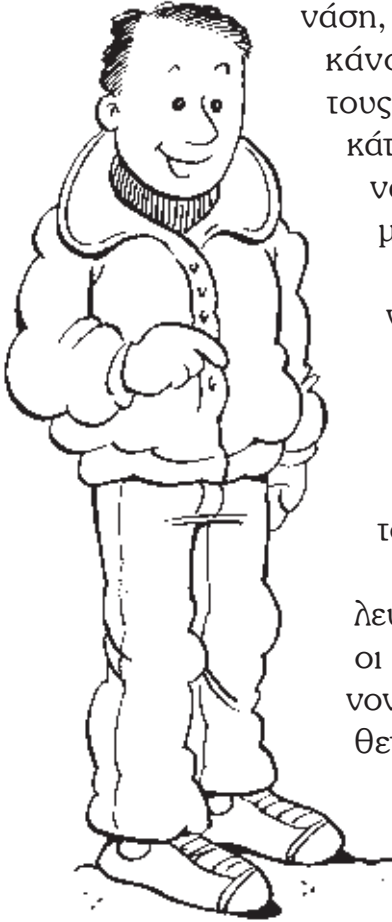

από το σπίτι μας, αλλά βλέπουμε τα δέντρα του από μακριά μονάχα;»

«Καλά! Άντε πάμε, αφού όλοι το θέλετε», υποχώρησε ο πατέρας.

«Ζήτω! Ζήτω!» ξεφώνισαν και τα τρία παιδιά μαζί ικανοποιημένα για την εύκολη νίκη τους.

Και μόνο η μητέρα παρατήρησε: «Θανάση, κακομαθαίνεις τα παιδιά κάνοντας πάντα τα χατίρια τους! Ας πάρουν, τουλάχιστον, κάτι φαγώσιμο μαζί τους. Είναι η ώρα για το απογευματινό τους».

Ο πατέρας έκανε μια κίνηση αδυναμίας κι οι τέσσερις μαζί ξεκίνησαν για τις πρώτες αραιές συστάδες δέντρων της Πεντέλης, που άρχιζαν αμέσως μετά το επόμενο τετράγωνο.

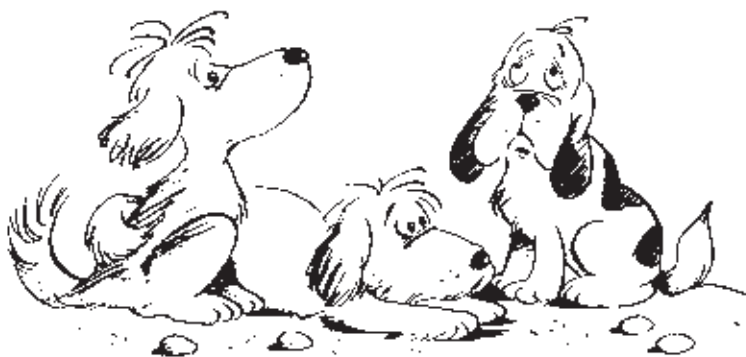
Μόλις πέρασαν τα τελευταία σπίτια του προαστίου, οι άνθρωποι άρχισαν να γίνονται πιο σπάνιοι, ενώ, αντίθετα, μετά τον πρώτο σκύλο παρουσιάστηκε και δεύτερος κι έπειτα τρίτος και τέταρτος και... και...

«Πέσαμε σε σκυλογειπονιά!» φώναξε το κοριτσάκι, η Πένυ, καθώς ένα μεγαλόσωμο λαγωνικό την πλησίασε, κοιτάζοντας με λαιμαργία το κουλούρι που κρατούσε στα χέρια της.

«Έχει δίκιο η μικρή», μπήκε στη μέση ένας μεσόκοπος κύριος, που ερχόταν από την αντίθετη μεριά του δάσους. «Εγώ έρχομαι κάθε μέρα εδώ για ν' αναπνεύσω καθαρό αέρα. Παίρνω όμως μαζί και το μπαστούνι μου για να είμαι έτοιμος αν μου ριχτεί κάποιο σκυλί».

«Πώς βρέθηκαν τόσο πολλά εδώ;» απόρησε ο πατέρας.

«Όσοι φεύγουν ή αλλάζουν σπίτι και θέλουν να ξεφορτωθούν το σκυλί τους το φέρνουν και το αφήνουν εδώ. Τι στο καλό κάνει η Εταιρεία Προστασίας Ζώων και δεν έρχεται να τα μαζέψει, για να γλιτώσουμε; Δυο φορές τούς τηλεφώνησα!»

«Και τι τα κάνουν;»

«Τα κρατούν τέσσερις πέντε μέρες κι αυτά που δε θα τα ζητήσει κανένας τα σκοτώνουν – τι θέλετε να τα κάνουν;»

Όρθιος πλάι στον πατέρα του ο Νίκος, ο αριθμός δύο της οικογένειας, πάντα φανατικός φιλόζωος, παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον τον διάλογο. Ακούγοντας τα τελευταία λόγια, τινάχτηκε με οργή.

«Και τι σας πειράζουν τα σκυλιά και ζητάτε να τα σκοτώσουν;» φώναξε τολμηρά.

Για μια στιγμή ο γκριζομάλλης κύριος ξαφνιάστηκε από τον τόνο του παιδιού.

«Δε βλέπεις, μικρέ, πως είναι πεινασμένα και διψασμένα και μπορεί να λυσοσάξουν και ν' αρχίσουν να μας δαγκώνουν;»

«Ε, τότε ρίχνετε τους λίγο φαΐ για να μην πεινούν!»
συνέχισε ο Νίκος γεμάτος θυμό.

«Δε σε συνεργίζομαι γιατί είσαι μικρός», απάντησε ο μπαστουνοφόρος κύριος και ξεμάκρυνε με μεγάλα βήματα.

Μα ο Νίκος δεν είχε βρει την ηρεμία του.

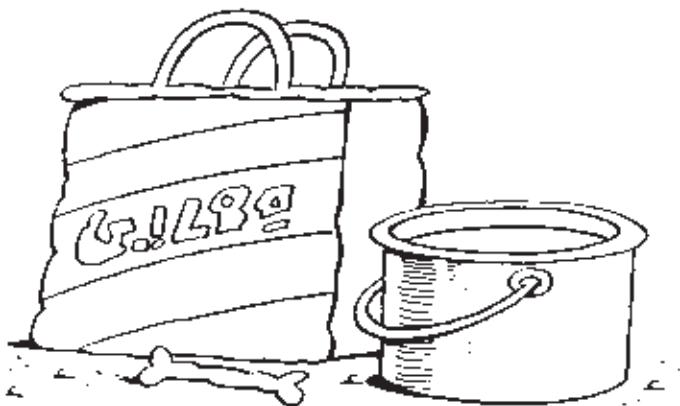
«Άκουσες, μπαμπά, τι είπε; Τηλεφώνησε δυο φορές στην Εταιρεία Προστασίας Ζώων να 'ρθουν να τα μαζέψουν για να τα σκοτώσουν. Σε τι τον βλάπτουν; Εσύ δε λες πως ο σκύλος είναι ο πιο πιστός φίλος του ανθρώπου;»

«Φοβάται μήπως αγριέψουν κι αρχίσουν να δαγκώνουν».

«Το καλοκαίρι, στο χωριό, τάιζα μέσα στη φούχτα μου τα σκυλιά μα κανένα δε με δάγκωσε ποτέ».

Ο πατέρας δε μίλησε. Μα η σκέψη των πεινασμένων ζώων βασάνιζε τον εντεκάχρονο Νίκο.

«Ξέρεις, μπαμπά, τι σκέφτηκα; Έναν σωρό απο-

φάγια πετάμε καθημερινά στα σκουπίδια. Δε θα μπορούσα κάθε απόγευμα να τους τα φέρνω εδώ, ώστε να μην πεινούν;»

«Αν η μητέρα σου σ' αφήνει, εγώ δεν έχω καμιά αντίρρηση».

Και η μητέρα τους δεν είχε αντίρρηση. Δεν έβλεπε τον λόγο να πειούνται στα σκουπίδια τόσα πράγματα αφού μπορούσαν να θρέψουν τα ζώα, που για αιώνες ολόκληρους στάθηκαν στην αρχή σύμμαχοι κι αργότερα βοηθοί και πάντα, μέχρι σήμερα, οι πιο πιστοί φίλοι του ανθρώπου.

Έτσι, από τη μέρα εκείνη, κάθε απόγευμα, ο Νίκος φορτωμένος με μια σακούλα περισσεύματα απ' το μεσημεριανό και μ' ένα τεκεδεμένο δοχείο γεμάτο νερό πήγαινε να ταΐσει και να ποτίσει τους αποδιωγμένους φίλους του.

Την ώρα της διανομής γινόταν φοβερός σκυλοκαβγάς, γεγονός που διασκέδαζε τον Νίκο. Τον καβγά τον έβλεπε σαν αγώνα επιβίωσης και λυπόταν όταν οι πιο μεγαλόσωμοι, οι πιο δυνατοί, εμπόδιζαν τους υπόλοιπους. Και φυσικά δεν τολμούσε να επέμβει ήταν εσωτερικό ζήτημα της σκυλοκοινωνίας. Σ' εκείνον δεν έπεφτε λόγος!

Αυτό κράτησε μόνο τρεις μέρες. Γιατί την τέταρτη μάταια ο Νίκος αναζητούσε τους προστατευόμενούς του. Ενώ την προηγούμενη ήταν έξι επτά, τη μέρα εκείνη δεν μπόρεσε να συναντήσει ούτε έναν!

Απογοητευμένος, πήρε τον δρόμο της επιστροφής. Πιο κάτω διασταυρώθηκε με μια κυρία. Σταμάτησε,

τη χαιρέτησε και τη ρώτησε ευγενικά πώς και γιατί εξαφανίστηκαν τα σκυλιά.

«Α, σήμερα το πρωί ήρθαν και τα μάζεψαν».

«Ποιοι;» ρώτησε το παιδί.

«Να... το αυτοκίνητο της Εταιρείας Προστασίας Ζώων. Δύο μονάχα τους ξέφυγαν γιατί τράβηξαν τρέχοντας προς την Πεντέλη».

«Και... και... πού τα πήγαν;» ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή ο Νίκος.

«Κάπου στην Ιερά Οδό, δεν ξέρω ακριβώς πού. Χάσατε μήπως κανένα δικό σας ζώο;»

Ο μικρός άρχισε να μπερδεύει τα λόγια του.

«Ναι... δηλαδή όχι... δηλαδή... ξέρετε...»

«Αν αναζητάτε κάποιον σκύλο σας, πηγαίετε γρήγορα να δείτε αν βρίσκεται εκεί, γιατί έπειτα από τέσσερις μέρες τα θανατώνουν».

Αχ! Να! ακούστηκε η τρομερή λέξη που ο Νίκος φοβόταν τόσο. Έσκυψε το κεφάλι για να κρύψει τα δάκρυα που ανέβαιναν καυτά στα μάτια του κι αμίλητος τράβηξε βιαστικός για το σπίτι του.

Η μητέρα του, βλέποντάς τον κλαμένο, ανησύχησε.

«Τι έχεις; Τι έπαθες; Γιατί κλαις;» τον ρώτησε αναστατωμένη.

«Θα... θα τα σκοτώσουν!» φώναξε ο Νίκος και πέφτοντας μπρούμυτα στο κρεβάτι του ξέσπασε σε λυγμούς.

Η μητέρα κάθισε δίπλα του και τον χάιδεψε.

«Μίλησέ μου... πες μου τι συμβαίνει; Χτύπησες;»

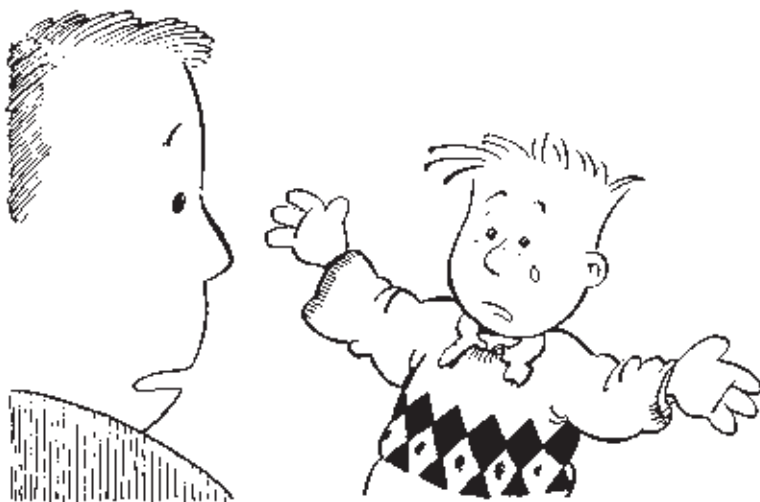
«Σου το 'πα!»

«Τι; Ποιον θα σκοτώσουν;»

«Τα σκυλιά! Σε... σε... τέσσερις μέρες!»

Την ώρα που η μητέρα στενοχωρημένη προσπαθούσε να τον ηρεμήσει με χάδια, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας. Ήταν το συνηθισμένο χαρούμενο κουδούνισμα του πατέρα. Ο Χάρης και η αδελφή του η Πένυ παράτησαν το διάβασμα κι όρμησαν όπως πάντα να τον υποδεχτούν.

«Δε θα πας να καλωσορίσεις τον πατέρα σου;» είπε η μητέρα στον Νίκο.

Σηκώθηκε βαρύς και ρουφώντας τη μύτη του πήγε στην πόρτα.

«Τι έπαθες, Νίκο; Τι έχεις; Σε χτύπησε κανείς; Σ' έδειραν;»

Ο Νίκος με αναφιλητά τού διηγήθηκε την τρομερή είδηση που τόσο τον είχε αναστατώσει.

«Έχω ακούσει», μπήκε στη μέση αναπάντεχα η μητέρα, «πως όποιος ζητήσει ένα σκυλί από όσα έχει πιάσει ο μπόγιας –ο κυνοσυλλέκτης, όπως τώρα τον λένε ευγενικά– του το δίνουν. Ας ζητήσουμε λοιπόν κι εμείς ένα να το σώσουμε απ' τον θάνατο».

«Σωστά μιλά η μαμά!» είπε ο Χάρης. «Να πάμε να ελευθερώσουμε έναν μελλοθάνατο».

Ο Νίκος ρίχτηκε στην αγκαλιά της μητέρας του.

«Μπράβο, μαμά! Να πάμε αύριο κιόλας πριν προλάβουν να τα σκοτώσουν».

«Μη βιάζεσαι», τον έκοψε ο πατέρας. «Πρέπει πρώτα να μάθουμε πού και πότε μπορούμε ν' απευθυνθούμε...»

Ο Ρούμπυ είναι ένας πανέξυπνος, τρυφερός και πιστός σκυλάκος, που τον υιοθετεί μια υπέροχη οικογένεια που τον αγαπά πραγματικά. Αλλά και ο ίδιος είναι πρόθυμος να θυσιάσει για τα αφεντικά του, καθώς νιώθει βαθιά την υποχρέωση να τους προστατέψει όλους, τους γονείς και κυρίως τα τρία αδέρφια. Ο Ρούμπυ, όμως, είναι και λίγο περίεργος και λίγο άτακτος με αποτέλεσμα να μπλεχτεί σ' ένα σωρό περιπέτειες...

Διαβάστε αυτή τη γλυκιά ιστορία και είμαι σίγουρη ότι θα λατρεύετε κι εσείς τον Ρούμπυ, πόσο μάλλον όταν σας αποκαλύψω ένα μυστικό: ο Ρούμπυ υπάρχει πραγματικά!

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ **ΦΡΟΥΤΑ**

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΣΤΩ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ
3-6 ΕΤΩΝ

ΚΑΤΑΝΟΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγωγείο & Α' δημοτικού

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β' & Γ' δημοτικού

ΛΑΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ' & Ε' δημοτικού

ΣΙΝΟΜΗΛΟ
11+ ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε & ΣΤ δημοτικού

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 01428